

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș
și organ informativ al AGRU-lui din Eparhia Maramureșului

Biroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Vameșul și fariseul

sunt întâlniți foarte adeseori. Li aflăm la biserici, oficii, dar și la cluburi, baluri și cafenele. Fariseul spune: Locul cel dintâi e al meu, deoarece eu nu sunt ca alți oameni, nu mă pot amesteca cu ei. Vameșul oftează: Doamne, cât de păcătos sunt eu, nu sunt vrednic să fiu în societatea oamenilor cinstiți.

Și săracul vameș se îmbulzește. El în corău al păcatelor lui se înalță, dacă oamenii nu-l obosește. Seara, când nu-l obosește, abia cutează să-și ridice cugetele la Dumnezeu iertătorilor, cade în genunchi spunând: Iartă-mă Dumnezeu meu, că prea mult am greșit azi. Ajută-mă Dumnezeu îndurării să nu greșesc mai mult.

Iar fariseul îngâmfat așa se roagă: Mulțumes-

cu-ți Doamne că nu mai lăsat să fiu ca alți oameni: Mai scutit de păcatele ordinare și mai lăsat să ocup cu fruntea înălțată locul întâiu. El nu se gândeste la aceea că, deși n'a ucis trupul nimănui, dar poate prin calomniile și prin exemplele rele ale lui a omorât suflete. Pe el nu-l doare că prin răspândirea principiilor lui a îmbolnăvit suflete plâpânde. Nici lacrimile celor mai slabi, pe care i-a nenorocit, nu-l impresionează pentru că el nu s'a ciocnit cu codul penal. El n'a greșit contra legilor civile, dar legea dumnezeiască, legea iubirii a desocotit-o. El în îngâmfarea lui crede că lumea întreagă îi datorează respect.

Ce elocvent se exprimă Sf. Scriptură când vorbește despre fariseuși vameș

care s'au rugat în biserică fariseul mulțumindu-i lui Dumnezeu că nu e ca alți oameni, iar vameșul cerându-i lui Dumnezeu iertare. „Zic vouă că s'a pogorit acesta (vameșul) mai îndreptat la casa sa decât acela. Căci tot ce se înalță smerise-va, iar cel ce se smerește înălța-se-va”. O sinceră smerire e baza vieții noi, vieții fără prihană. Să ne aducem aminte de istoria fariseului și a vameșului. Care ne e mai simpatice?

I. B.

A apărut

Fecioara înțeleaptă

de Dr. I. BERINDE, din care cu bucurie publicăm o bucată. Dacă vrei o carte bună, comandați-o la autoare sau la Librăria Asociațiunii din Sighet. Prețul Lei: 25.

Pentru ședințele „Agrului”

Istoria unei vieți.

„De ce să bei tu apă Nuțule; las să șadă broasca în ea,” își zicea vecinul Nuțu și trăgea, trăgea din păhărel până și da mințile peste cap.

— „Măi bărbate lasă-te de beutură, că îți pune plugu'n pod”, îi zice femeia adeseori, dar omul apucat pe breazda rea n'a voit s'o mai părăsească. „Nu te teme băbuță, că până pot da din astea două mâini, n'am să mă înec în sărăcie”, răspundea el și pornea la crâșma lui Ițic. Dar cine întinde mâna după păhar trebuie să o bage și în buzunar, iar Nuțu nostru o băga des, că după vorba lui „pēharu-i cât un cui, când îl pui la gură nui”. Așa azi, așa mâine până și-a înghițit oițele și boulenii, până a scăpat de sub mână cel din urmă petec de pământ și a rămas numai cu mățu'n vatră. Când a simțit omul că-l string în cinci bieteile opinci și-a pus în gând să plece la America. „Să știți că n'am să întorc de acolo până noi avea atâta băneț, cât să dau și după câinii satului cu Lei, zicea el și după ce făcu cum putu rost de ban, plecă să-și caute norocul de parte peste țări și mări.

Se vede însă, că vecinul meu și pe pământul nou tot omul vechi a rămas, omul la care nu mintea și voința, ci pofta rea poruncește și stăpâ-

nește. Vorba veche că „lupul își schimbă părul, dar năravul ba” i s'a potrivit deplin și lui Nuțu. A îmbrăcat el acolo haine nemțești dar năravul nu și la schimbat. Abia a încăput în lucru și a prins în buzunar câțiva dolari, n'a avut astâmpăr până nu și-a aflat icoana de închinare. Când văzu cel dintâi păhărel înaintea sa îl apucă că pe un lucru scump cu amândouă mâinile și zise: „Răchiuță draga mea jurat-am că nu te-oi bea, dar văzui pe alții bând și m'am pus și eu la rând”.

A stat el acolo cât a stat, dar ban cu ban nu să prea întâlnea la el și pe urmă a întors acasă fără nici o ispravă, vorba ăluia: „a lipsit de acasă doi ani și sa întors cu doi bani”. Ba ceva tot a câștigat: și-a câștigat o boală'n oasă, de când îl apuca se svârcolea bietul om ca viermele pe cuptor.

Se pune acum pe muncă în breazdă streină, dar puterile slăbite de juică și boală nu mult îl mai ajutară și în curând căzu la pat.

Plec într'o zi ca să văd cum se mai află și să-i duc ceva de imbucat. Se mesteca ziua cu noaptea. Intru în casă. Dela grindă o lampă necăjită cu zarea-i îngropată în funingine răsbătea slab prin întunecul dintre cei patru pereți

strâmbi și afumați. Câteva scânduri prinse pe patru pârusei și un braț de paie erau așternutul bolnavului.

— „Cum te afli Nuțule?” l-am așezat.

— „Rău Părinte, rău. N'am fost nici mainainte tare'n pai, dar acum mă simt slab de tot”.

Intr'adevăr era slăbit de gândea-i că-i lipsa pământului. Mă așezai pe dunga patului și cercai să-i spun câteva cuvinte de mângâiere. El prinse a răsufia din greu; își trecu mâna osoasă, tremurătoare peste fruntea-i asudată și-mi zice cu glas stins: „Părinte! Mă simt slab de tot; par'că se apropie sfârșitul. Înaintea mea un Dumnezeu, o judecată, iar înapoia mea o viață păcătoasă. Părinte! Văd ce nu am mai văzut niciodată și cum n'am mai văzut niciodată. Imi văd toată viața, ca și o icoană care imi arată numai lucruri urâte. Când eram de 12 ani a murit tatăl meu. Mama mea a fost o muiere bună, prea bună; prea ma lăsat de banii mei. Am început a umbla serile și nopțile prin șezetori. Acolo mai întâi mi seu furișat în minte și în inimă gânduri și poftă necurate. Eram însă copilandru, mai aveam rușine de oameni și frică de Dumnezeu. Satana care la început ma legat cu aște subțirele, nu vrea însă să mă scape, căuta să mă lege cu funii mai groase. Prefinii mă purtară acum de subsuori cătră crâșmă. La început nu mi-a plăcut beutura și un păhărel imi era prea deajuns, dar ei nu mă slăbeau cu bunătatea, cu untdelemnul. Pe urmă trebuia să le fac și eu cins-

te, că mâna mână spală. Așa mereu mereu după care apoi mi-am spurcat finerețele cu cele mai urâte păcate. Sărmana mama vărsa lacrimi, mă certa și mă blăstăma. Certarea ei n'a prins de mine, dar blăstămii sa prins. Sa dus cu zile amărâte în mormânt. Imi aduc aminte că și atunci când am stat lângă sicriul ei, mă bucuram că voi avea cale mai slobodă la păcat voi scăpa de paza de certarea ei. Că ce am făcut după aceea, nu le pot înșira. Mai târziu m'am căsătorit. Așa cât am fost de rău, Dumnezeu mi-a rânduit o soție bună ca un inger. dar eu am rămas tot drac. Multe zile rele i-am făcut. Am fost adevărată cunună de spini pe capul ei. Când a văzut că la casă toate se împușinează, toate se topesc, a început și ea a se vestezi de supărare și am băgat-o în pământ. Rămas singur, în loc să mă fi îndreptat am început a bea și mai mult, până am rămas gol ca un nat. Părinte, mă simt păcătos, foarte păcătos. Călătoria mea pe pământ e pe sfârșite. Asupra sufletului mea zace un morman de răutăți. Sunt un mare păcătos. Înaintea mea stă judecata. Parcă văd pe înfricoșatul judecător. Eu trebuie să fiu osândit. Dacă mai poți ajuta-mă.

— „Nuțule, îi zisei eu cu compătimire te-ai întreba ceva; un cuvânt la care voiesc să-mi răspunzi”.

— „Spune părinte. Îți răspund bucuros până nu-mi închiude moartea gura”.

— „Ce gândești Hristos a

venit în lume să mântuiască pe cei drepți sau pe cei păcătoși?

— O, părinte, demult cândva când am fost la biserică am auzit, că el e păstorul care a venit ca să caute oaia cea răătăcită. Da, eu am fost o oaie răătăcită, un păcătos și Hristos a venit să mântuiască pe cei păcătoși.

— „Dacă el a venit să mântuiască pe cei păcătoși, apoi iacă aici este un păcătos pe care el vrea să-l mântuiască.”

— O, părinte așa vrea să mă mântuiesc, că mă cuprinde mare groază când mă gândesc la cele ce mă așteaptă după atâta păcătoșenie. Dar cele făcute cum pot eu să le fac nefăcute, cum pot eu să descarc de pe sufletul meu atâta sarcină.

— Drept ai Nuțule că cele făcute nu le poate omul face nefăcute, dar bunătatea și mila dumnezeiască tot îți deschide o cale de scăpare prin o căință sincera și mărturisirea păcatelor. Isus Hristos știut a că păcătoși vor fi totdeauna, pentru aceea înainte de a se înălța la ceriu a dat la apostoli și la urmașii lor putere de a ierta păcatele. A zis către ei: „Căroră veți ierta păcatele iertate vor fi și căroră le veți ținea ținute vor, fi”. Cu puterea primită dela Isus Hristos, eu ca preot te pot ierta și deslega ca să fii iertat și deslegat și în ceriu. Nu ai să faci acum altceva, decât să spui tot ce ai pe suflet, să te căiești din toată inima că ai fost un fiu atât de neascultător față de Părintele ceresc; să-ți pui ca gând tare,

că dacă vei mai avea zile de trăit pe pământ, îți vei îndrepta viața după poruncile lui nu după poftele trupului.

— „O, părinte, Hristos păstorul, care caută oaia cea răătăcită, te-a trimis aici. Vreau să mă mărturisesc și se aud de pe buzele Domniei tale cuvântul de iertare și de deslegare; vreau să se rumpă legătura cu care satana m'a legat de atâția ani și să fiu și eu barem cel din urmă între cei mântuiți”.

Vecinul Nuțu și-a mărturisit păcatele între multe lacrimi. În sfârșit fața i se însenină apoi își duse mâna dreapta spre inimă și zise: „Părinte, parcă o peatră de moară mi s'a luat de pe suflet și s'a pus în locul ei o dulceață pe care n'ar schimba-o pentru toată lumea. Acum așa vrea să mai trăiesc, dar tot aici pe pat, tot între dureri; așa vrea să mă mânânce vermi de viu numai ca să ispășesc ceva pe urma vieții mele păcătoase”.

Sărmanul Nuțu n'a mai avut zile; în noaptea aceea a murit. El va face pocăința în purgator. Nu-l voi uita niciodată. Mi-ar plăcea însă, ca părinții să-și dea seama de datorința grea ce o au de a-și crește pruncii în frica lui Dumnezeu și de ai păzi mai ales în vârsta cea mai primejdioasă dela 16—21 ani de locurile rele și pretenii răi.

P. Lucian Pop

Pentru comitet răspunde: Titu Berinde

Prietenile și prietenii.

A apărut „Fecioara Înțeleaptă” de Dr. I. Berinde, din care cu bucurie publicăm o bucată. Dacă vrei o carte bună, comandați la autoare sau la Librăria Asociațiunii din Sighet. Prețul Lei: 25.

Prietenia e un sentiment nespus de duios, nobil și cores-punzător necesităților sufletului oamenesc. Ea înseamnă o oază în deșertul vieții, un popas pentru sufletele oboseite și oa-recare distincție în caracterul prietenilor, pentru că persoane cu gândire josnică și cu senti-mente egoiste nu sunt capabile de prietenie adevărată. Apa-rența prieteniei nu e prietenie! Și nu este un alt sentiment, a cărui aparență așa de adeseori să fie folosită drept înveliș al sentimentelor contrare, decât chiar prietenia.

Deaceea fecioara înțeleaptă va fi prudentă în alegerea prie-tenelor și prietenilor, până ce nu cunoaște o persoană, nu-i va dărui prietenia ei. O prie-tenie adevărată între fete e cea mai frumoasă tovarășie sufle-tească pe lume. Prietenile se întregesc, se influențează reci-proc și își dau sfaturi. Dar cum va putea deosebi fata înțeleaptă pe prietena bună de cea rea? Prietena bună nu se lingușeste, câteodată spune adevăruri ne-plăcute, e cinstită, își are părere

proprie despre lucruri, care nu e totdeauna și părerea noastră, ne ajută în necazuri, fără ca să ne deranjeze cu prezența ei continuă și inoportună. Cu prie-tenă de aceasta se pot discuta întâmplări de toate zilele, pro-bleme sociale și sentimentale și chesii de studii. Inșă confiden-ța nu trebuie să fie de acel gen, ca odată să devină neplăcută pentru amândouă prietene. Așa sunt lucruri familiare sau per-sonale, care nu se destăinuiesc nici celei mai bune prietene. Legile școlare nu favorizează prietenii între fete și băieți din școala secundară. Și într'adevăr toate sentimentele de prietenie ale fetei din școala secundară pot fi alimentate în cadrul școa-lei ei și nu trebuie să se revar-se asupra școlii de băieți. Să ne creadă toate liceistele că prietenii care se manifestă în scrisori scrise sub bănci în de-cursul diferitelor lecții, în zâm-bete „dulci” la biserică în tim-pul slujbei, sau în „diverse” în-tâlniri la societatea de lectură, serbări școlare, plimbări, etc. totdeauna sunt în defavoarea ei. Aceste prietenii mai întot-deauna degenerază într'un sen-timent precoce, despre care ele cred că e dragoste, dar care e amestecul mai multor senti-men-te, dintre care cele mai multe nu au nimic comun cu dragos-tea. E nespus de disgustător când e elevă, în loc ca toate forțele ei să le unească pentru însușirea cunoștințelor atât de necesare care se predau în școala secundară, le macină într'un sentiment prea de tim-puriu, bolnav și comun. Când

încă nu e în clar cu regulile ortografiei, scrie scrisori senti-mentale „Lui”, când nu ști să se'nbrace se înzorzonează, ca să-i placă „Lui”, (dacă nu ob-searvă careva membră din cor-pul profesoral). Când însă nu-i este permis să treacă pe „cor-so”, ea acolo se plimbă să se întâlnească cu „El”, care „El” e mai întotdeauna unul dintre cei mai slabi elevi ai liceului de băieți, sau ai altor școli de băieți din localitate, pentru că un băiat serios, muncitor și cumsecade nu se aventurează în „dragoste” de acest gen el e cu mult mai ocupat și are bunul simț ca să nu calce în picioare regulile școlii lui și ale școlii de fete. Fetele care încep cu „amoruri” dela școala secundară, fac ca omul care a avut o monedă de mare va-loare, pe care a schimbat-o și și-a cumpărat tot felul de nimi-curi, iar când ajunge la obiec-tul pe care a avut să-l cumpe-re, nu mai are bani. Iubirea e un frumos sentiment ome-nesc, dar, care fată își cheltu-iește toată iubirea în „dragos-tele” mici ale vieții școlare, pe când ajunge vârsta și situația în care își poate permite un sentiment sfânt și mare, —deja e plictisită de multele afecții, din care nu i-a rămas decât un sentiment de jenă și regre-te pentru timpul pierdut.

La universitate munca co-munală poate să creeze între fete și băieți prietenii adevăra-te, dar și aici trebuie să fie fata înțeleaptă cu mare băgare de seamă, ca să se poarte așa, ca nimeni să nu poată excepționa

nimic în conduita ei față de prieten și nici el să nu devină îndrăsnel. Am întâlnit o domnișoară, care le-a spus „tu” mai multor domni. Am întrebat-o: „Toți vă sunt rude?” „Nu”-răspunde domnișoara, dar am fost împreună la universitate. Eu m'am mirat, pentru că niciodată nu m'am gândit la aceea că a asculta împreună cursurile este un titlu de a se „tu-tui” cu cineva. Dacă fecioara înțeleaptă simte prietenie față de vreun coleg înțelegător, e cert că nu se va purta așa ca el să-și piardă stima față de ea. În nici un caz să nu se întâlnească cu el decât în prezenta altora, ca nu cumva numele bun al ei să sufere. Să nu aibă nici o vorbă echivocă și nici să nu sufere asemenea vorbe din partea tânărului. Fecioara înțeleaptă să arate prin întreaga ținută ei că între ei există prietenie, dar alt nimic. Iar un prieten bun va ști ca și, dacă prietenia lui s-a schimbat în dragoste adevărată, să nu o mărturisească, până ce nu va fi în situația să o ceară pe față în căsătorie. Astfel de prietenie n'are rost nici la universitate. Orice alt sentiment scade energia de muncă a studenților, le cauzează visuri zădarnice, le face geloase. Iar nimic nu le face mai respingătoare decât scenele de gelozie, care adeseori pot să-le facă să-și uite demnitatea.

Cei poate strica fecioarei înțelepte prietenia rea? Mult, foarte mult! Căci există contagiune morală întocmai ca și contagiune fizică. Dacă ai o prietenă sau un prieten drag cu multe greșeli, involuntar îi însușești greșelile. În fecioara înțeleaptă așa de adânc trebuie să fie înrădăcinată iubirea față de bine, ca ea să nu lege prietenie cu persoane de moralitate scăzută. Aceasta nu înse-

amnă ca ea să disprețuiască pe nefericiții care nu merg pe căile moralei, — pentru că aceia sunt cei mai nefericiți între toți nefericiții, — ci ca numai cu intenția de a-i îndrepta să se ocupe de ei. Văzând însă că nu reușește, să nu se ocupe de ei, că ușor poate să se molipsească de greșelile lor. Mai bine face dacă se adresează persoanelor competente, pentru că, deși ar trebui ca fecioara înțeleaptă să fie așa de constantă în executarea binelui, încât să nu o influențeze exemplul nimănui, exemplul văzut în urma slăbăciunii omenești mai demultorii ne influențează pe neobservate așa cum apa curgătoare încet își spală malul. Sunt multe fete care încercând să aducă la calea cea bună pe vreo prietenă sau prieten, dar mai adeseori prieteni, — se pierd pe ele înseși. Fecioara înțeleaptă, dacă observă că n'are nici-o influență asupra prietenelor și prietenilor cu moravuri mai ușoare, va înceta orice comunicare cu ei, știind că dacă eventual se vor întoarce, vor găsi-o ei.

Sunt persoane, care numai interesele proprii le urmăresc și pentru aceste interese ne arată prietenie. Între studenți adeseori se găsesc asemenea prietenii, mai ales când una e mai talentată, are mai mulți bani, sau e mai bine văzută în societate decât cealaltă. Ca să imprumute dela prietenă ideii, eventual ca aceea să-i facă vreo lucrare de seminar, să-i câștige bilete la teatru și la operă, să o imprumute cu bani, să se întâlnească în societatea ei cu tineri, adeseori pentru aceste motive i se arată studenței prietenie din partea colegilor. Dar și colegii de multe ori îi arată kolegei din interes prietenie neexistentă. Între asemenea interese e și acelea, de a se întâlni în societatea ei

cu altă domnișoară. Pentru aceea, nici-o studentă să nu fie încântată de prietenia colegului ci să se convingă de sinceritatea sentimentului lui.

Prietenile din interes la tot cazul folosesc aceluia care vrea să-și ajungă scopul prin ele, dar pot să nu-i strice nici studentei noastre. De tot altfel se întâmplă atunci când antipația, sau chiar ura, îmbracă haina prieteniei cu intenția de a-i cauza studentei amărăciuni. În acest caz apoi urmează calomniile, minciunile, pagubele materiale și morale. Cu acești inamici învăluți în masca prieteniei trebuie fecioara să lupte din toate puterile ei, să nu-și lase lor de pradă viața, fericirea și liniștea. Însă lupta aceasta e prea grea, pretinde energie neînchipuit de mare, convingerea că adevărul trebuie să învingă și nervi foarte rezistenți. De aceea e mai bine ca fecioara să nu se expună acesteia, dar prin prevedere să o inconjoare, nedând ocazie inamicilor să se ocupe de ea. Ea se va feri să-i facă cuiva confidențe până ce nu-l cunoaște deplin, nici nu va căuta societatea persoanelor neprobate, oricât de amabil să se poarte cu ea, nu va merge cu aceste persoane în societate și nu le va introduce în familia ei. Aceasta, deși nu o apără contra invidiei, urei și reavoinței, aceste se stârnesc pe neobservate, dar îi procură conștiința liniștită că nu a ajutat ea însăși acțiunea urei. Aceasta din urmă nici nu o ajunge nepregătită, dacă ști că nu se poate încrede în lumea întreagă. Încă și față de cunoscuți ea va fi rezervată, pentru că nu poți ști niciodată că pe o persoană o cunoști așa cum e în realitate, sau o vezi prin prisma subiectivității tale.

Foarte multe vieți au fost

jertfite lor. Prietenii răi nu se sfiesc de intrigi prin care pot strica armonia căsătorilor. Multe viitoare, care au promis mult, s'au dărâmat pentru totdeauna, datorită numai pretențiilor rele și ce e mai mult, multe caractere nepătate au fost târâte în noroi, prin brutalitatea calomniilor lansate de prieteni falși. Demulțorii nici nu ne închipuim de unde vine ceva veste despre noi în circulație, de unde se atribuie unor fapte ale noastre de tot alta însemnătate decât ce le-am dat noi, de unde o observare inocentă a noastră este luată ca ofensă adusă la adresa unor persoane, pe care noi nicidecum n'am vrea să le ofensăm. În aceste cazuri dacă privim lucrurile mai de aproape totdeauna putem găsi intervenția unor lupi în pielea mielului, ce sunt vrășmașii ce ne arată prietenie. Și într'adevăr, se poate spune: Să ai inamici pe față, nu e așa de primejdios, decât să ai inamici care să-ți arate prietenie. În cazul întâiu știi de unde trebuie

să aștepti lovitura, pe când în cel de al doilea ea te găsește nepregătit. De aceea fata înțeleaptă se va purta într'adevăr în mod înțelept față de „amicii-inamici” și în viața ei nu va lăsa să se găsească niciun punct fix unde ei să-și poată atârna scriptele lor, prin care apoi să-o miște din situația ei sufletească, familiară și socială.

Deci fata înțeleaptă va ști că nu toate prietenii sunt într'adevăr prietenii bune. Ea nu se va împrieteni cu persoane fără caracter și fără virtuți, dela care nu poate să-și însușească decât păcate și greșele, nici nu se va lăsa ca sub pretextul prieteniei, cineva să se servească de ea ca de o unealtă. Ea ajută bucuros unde poate dar pretinde sinceritate pentru ajutorul ei și nu prietenie neexistentă. Ea va ști să nu ia manifestările prieteniei drept prietenie până ce nu s'a convins că sub acelea nu se ascunde ură și invidie și „prietenilor”, cu alte sentimente decât

prietenia, le va da lecția cuvenită. Dar să nu uite fecioara înțeleaptă niciodată că cea mai bună și cea mai credincioasă prietenă e mama ei și să nu se instreineze de ea, pentru că și dacă în cultură și în știință o întrece pe mama ei, dar iubirea mamei suplinește tot și o face înțelegătoare. Nimeni nu o poate înțelege așa de bine ca mama. De aceea când are vreo nedumerire relativ la prietenile și prietenii ei, să o consulte pe dânsa și în tot cazul va primi sfaturi prețioase.

Citiți și răspândiți

„Dumineca”

Calendar săptămânal.

21—27 Februarie 1937.

21. Dumineca Vam și Far.

ap. II. Tim. 3, 10. Evg. Luca 18, 10

C. Timoteu

22. Luni Mart. din Eughen

23. Marți M. Policarp † 169

24. Mercuri Afl. Cap sf. Ioan

25. Joi Ep. Tarasie † 806

26. Vineri Ep. Porfirie † 421

27. Sâmbătă C. Procopie † 741

Cum să lucrezi fără să stici.

Cu cât vei iubi mai mult abnegația, cu atât mai puțin te vei lăsa să te amesteci în discuții.

Cum vei bate tu pe dușmanii tăi, dacă te cerși cu amicii tăi?

Fericiți cei cu inima dreaptă și simplă: ei își vor face pentru bine mulți amici.

Cine nare pace în sine, va găsi pretutindenea protivnici.

Nu pot suferi trei lucruri în discipolii mei: primul dacă n'au zel; al doilea dacă sub pretextul de a mă servi pe mine se servesc pe ei însuși; al treilea dacă mă servesc așa fel, că desgustă lumea de mine și de serviciul meu.

„Crestinul Activ”. Gabriel Palau s. j.